

***Ενημέρωση και ευαισθητοποίηση
μαθητών/τριών γενικών τάξεων
σχετικά με τα ΑμεΑ***

***How can a teacher inform and sensitize
his/her students about disability***

Δημοτικό Σχολείο Πευκοχωρίου Χαλκιδικής

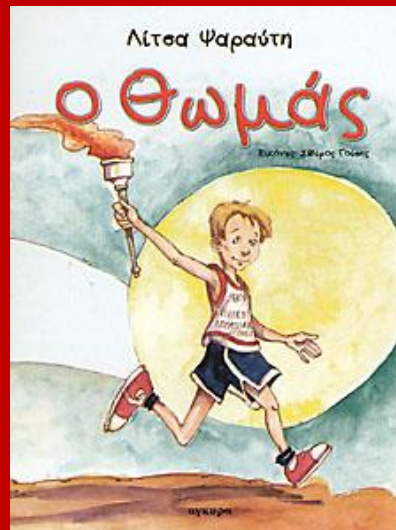
5^{ος} μήνας – Νοητική αναπηρία

Primary School of Pefkohori, Halkidiki

5th month – Mental Disability

«Ο Θωμάς» - “Thomas”

- Αρχικά, διαβάσαμε το παραμύθι της Λίτσα Ψαραύτη, με τίτλο «Ο Θωμάς». Η ιστορία μιλάει για ένα παιδί με νοητική αναπηρία.
- At first, we read the fairytale of Litsa Psarafti, entitled “Thomas”. The story is about a child with mental disability.

Συζήτηση - Discussion

- Στη συνέχεια, συζητήσαμε για τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τα παιδιά με νοητική αναπηρία στο σχολείο και στην κοινωνία, αλλά κυρίως για τις δυνατότητες που έχουν αν λάβουν την κατάλληλη υποστήριξη.
- *Later on, we discussed about the difficulties that children with mental disability face to school and society, but mainly about the potentials they have if they receive appropriate support.*

Εικονογράφηση παραμυθιού - Fairytale illustration

- *Στην επόμενη συνάντησή μας, τα παιδιά εικονογράφησαν διαφορετικές σκηνές από το παραμύθι «Ο Θωμάς» και αφού τις ενώσαμε φτιάξαμε «το δικό μας» παραμύθι.*
- *At our next meeting, children illustrated different scenes from the fairytale “Thomas” and since we put them in order we created “our own” fairytale.*

" Ολυμπιάς "

Ελάτε πίσω τα μπροστινά καθίσματα του αυτοκινήτου και προσπαθήστε να βαλετουριάνε ανάμεσα σε πακέτα, τσάντες και παιχνιδιούτσους σάκους. Οι στήφες σφυγιάζονται στα διαδρομή, φράζοντας να βρουν τις θέσεις τους και, καθώς περνάσαν από μπροστά μας, κουνιόσκονταν και οι μισές τους να μην απουρούν. Η ομάδα μας φορούσε καλύτερο μπλουζάκι που έγραφαν πάνω τους «Ειδικό Ολυμπιακό Αγώνες»

«Ου είναι κι η Μαρίνα στην προπένηση. Αν δεν έρθεις θα της πείσι από δίπλα ο Μάνος ο μπακακιουμάλας, και πείσι την έφρασι. Η Μαρίνα ήταν ο «έρωτας» του Ουμά. Όταν την έβλεπε να μάζαι με τ' άλλα τ' αγόρια, έκανε από τη όπλα του. Είδα κι εστιάς ο Γεράσιος να τον στρωσει. Χίλια δυο μαροπαγγατά που τα κανονικά παιδιά τα έκανε μ' ευκαλία, ήταν βουκό ολόκληρο για το Ουμά»

Ο πατέρας έδωσε την εκκίνηση με μια φωνήχτρα κι όλας πήγαν καλά. Ο Ουμάς έβλεπε να δυνατά του και καταφέρνε να τερματίσι πρώτος. Με τα χέρια σηκωμένα ψηλά, όπως είδατε να κάνουν τα μεγάλα αστερία του στήθου στην τηλεόραση, χωρετούσε, έστεινε φιλιά, ιδιαίτερα στις πρώτες κερκίδες, εκεί που καθόσαν η Μαρίνα.

Μέσα σε λίγους μήνες σχηματίστηκε η Ολυμπιακή ομάδα. Τότερα παιδιά όλα κι όλα. Ο Ουμάς, οι αδελφές η Τωφία και η Όλγα, τα δελφινάκια μας στην πεταλούδα, κι ο Μιχαήλης που πήδουσε άλλα εις ύψος.

Αρχισε η παράδοση. Τα παιδιά μπήκαν στο στάδιο ναυτικά ευστασμένα. Οι αδελφές κρατιόνταν χέρι χέρι για να παίρνουν θάρρος. Ο Ουμάς, ένα βήμα μπροστά, αγωνιόσαν να κρατήσσι τη σημαία ψηλά και ν' ακολουθήσσι τα κορίτσια που κρατούσαν την ταμπέλα με τη λέξη «Ελλάς».

Μπήκαν στη γραμμή έφρασαν. Ο Γάβρο πρώτος σάν βαλίδα. Πίσω του ο Βρομιάς από την ήπια και τρίτος ο Ουμάς. Κι εκεί, λίγο μέτρα πριν το τέρμα, ο Γάβρο έχασε το βήμα του, παραπατήσε, άνοιξε τα χέρια του κι έπεσε στα άδρας. Ένα μαρόπατο «κατασε» σηκώθηκε από τις κερκίδες. Οι άλλοι βρομιάς προσπέρασαν το Γάβρο και συνέχισαν το τρίτο προς το τέρμα.

Εσφαικό είδα το Ουμά να σταματάει και να γυρίζει πίσω. Γουάτασε πλάι στο Γάβρο, τον βοήθησε να σηκωθεί, να σταθεί στα πόδια του. Ο κώσμος κρατούσε την αναπνοή του, γιατί να πέταξι μέσα στο στάδιο θ' ακούονταν. Τότερα και ο δυο μαζί, αναλασπόμενοι, έτρεξαν στην υπόλοιπη διαδρομή και τερμάτισαν τελευταίοι.

Έτσιπτε το στάδιο από τα χιροκροτήματα. Οι θεάτες, αθήρα, χιτωνούσαν τα χέρια τους ραβδικά, σιμιάζον τις σημαίες, φωνάζαν «μπράβο μπράβο».

" Ο Θωμάς "

Είχαμε πιάσει το μπροστινό καθίσματά του παραπάνου και προσπαθούσαμε να διακωνούμε ανάμεσα σε παιδιά, πατέρες και τοξιδιωτικούς σάκους. Οι επιβάτες συνωστίζονταν στο διαδρόμο, φάγοντας να βρουν τις θέσεις τους και, καθώς περνούσαν από μπροστά μας, κοιτούσαν και οι ματιές τους ήταν γυμνάς, περιέργεια και απορία. Και όπως να μην απαντήν. Η ομάδα μας φορούσε κάστρο μπλεζέκια που έγραφαν πάνω τους «Εθνικοί Ολυμπιακοί Αγώνες».

Όταν ήλθε η Μαρίνα στην προπόνηση. Αν δεν έρθεις, θα της πιάσει από δίπλα ο Μάνος ο μπασκετμπολίστας και πάλι την έχασε. Η Μαρίνα ήταν ο «έμπιστος» του Θωμά. Όταν την έβλεπε να μιλάει με τ' άλλα τ' αγόρια, έσκασε από τη γέλια του. Είδα κι εσπότε ο Γεράσιμος να τον στρωσει. Χίλια δυο μικροπράγματα που το κανονικό παιδί το έκαναν μ' ευκολία, ήταν βουνά αόρατα για το Θωμά.

Ο σπότης έδωσε την εκκίνηση με μια σφυρίχτρα κι όλα πήγαν καλά. Ο Θωμάς έβλεπε τα δυνατά του και κατάφερε να τερματίσει πρώτος. Με τα χέρια σηκωμένα ψηλά, όπως έβλεπε να κάνουν το μεγάλο αστέρι του στίβου στην τηλεόραση, χαρτούσαν, στέλνε φίλια, ιδιαίτερα στις πρώτες κερκίδες, εκεί που καθόταν η Μαρίνα.

Μέσα σε λίγους μίνις σχηματίστηκε η Ολυμπιακή ομάδα. Τέσσερα παιδιά όλα κι όλα. Ο Θωμάς οι αδελφές, η Σοφία και η Όλγα, τα δεξιόνικια μας στην πεταλούδα, κι ο Μιχάλης που πήρουνε αλμυρό εις ύψος.

Άρχισε η πορεία. Τα παιδιά μπήκαν στο στάδιο φανερά σαστισμένα. Οι διδωμές κρέπονταν χέρι χέρι για να παίξουν μέρος. Ο Θωμάς, ένα βήμα μπροστά, αγωνιζόταν να κρατήσει τη σημαία ψηλά και ν' ακολουθούσε το κορίτσι που κρατούσε την ταμπέλα με τη λέξη «ΕΛΛΑΣ».

Μπήκαν στη γραμμή. Έφυγαν. Ο Γόρνο πρώτος στον βολίδα. Πίσω του ο δρομέας από την Ιταλία και τρίτος ο Θωμάς. Κι εκεί, λίγα μέτρα πριν το τέρμα, ο Γόρνο έχασε το βήμα του, παραπάτησε, άνοιξε τα χέρια του κι έπεσε στο έδαφος. Ένα μικρόστομο «κακός» σπείδισε από τις κερκίδες. Οι άλλοι δρομείς προσπέρασαν το Γόρνο και συνέχισαν το τρέξιμο προς το τέρμα.

Σαφικά είδα το Θωμά να σταματάει και να γυρίζει πίσω. Γονάτισε πάλι στο Γόρνο, τον βοήθησε να σηκωθεί, να σταθεί στα πόδια του. Ο κόσμος κρατούσε την αναπνοή του, μάγα να πεταγεί μέσα στο στάδιο θ' ακουγόταν. Υστερα και οι δυο μαζί, αγκαλιασμένοι, έβρασαν στην υπόλοιπη διαδρομή και τερματίσανε τελευταίοι.

Είσπντε το στάδιο από τα χειροκροτήματα. Οι θεατές όρθιοι, κινούσαν τα χέρια τους ρυθμικά, ανιμών τις σημαίες, ψύραζαν κρηφό μπρόσο.